

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Leony Poplerové a přísedících Růženy Vodičkové a Milana Bednáře ve věci žalobce **ORACLIO s.r.o.**, se sídlem Praha 10, Chudenická 1059/30, IČ: 27164632, zast. JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem v Praze, Sokolovská 49/5, proti žalovanému **XXX** nar. **XXX**, bytem **XXX**, zast. Mgr. Karlem Benešem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Karla IV. 430, o **zaplacení 54.415,- Kč s přísl.**

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 54.415,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 1.4.2014 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 62.858,50 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jana Malého.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou podepsanému soudu dne 13. 2. 2015 domáhal po žalovaném zaplacení částky 54.415, Kč z titulu způsobeného schodku. Tvrdil, že žalovaný byl zaměstnancem žalobce od 15. 4. 2012, měl hmotnou odpovědnost za svěřené hodnoty a byl vedoucím dané provozovny. Dne 14. 3. 2014, když předával žalovaný denní tržbu žalobci, bylo zjištěno, že tato částka je nepřiměřeně nízká, byla tedy dne 17.3.2014 provedena inventura, při které byl zjištěn účetní schodek ve výši 67.938,- Kč, tento žalovaný uznal písemně dne 17.3.2014 a zavázal se jej uhradit do 31.3.2014. Zjištěný schodek byl ponížen o

částku 3.800,- Kč a dále o mzdu za březen 2014 ve výši 9.723,- Kč, kterou si žalovaný nepřevzal. Proto žalobce požadoval zaplacení částky pouze 54.415,- Kč s příslušenstvím.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil, tvrdil, že uznání dluhu podepsal pod pohružkou, že bude věc oznámena na policii a bude okamžitě propuštěn, jednal tedy pod nátlakem a uznání nebylo projevem pravé a svobodné vůle. Dluh nebyl nikdy řádně vyčíslen a nebyla provedena nezbytná inventura. Oběh hotovostních prostředků na provozovně byl s ohledem na střídání směn zcela nekontrolovatelný, předávání se neprovádělo písemnou formou a žalovaný nemohl v rámci své pracovní činnosti případnému schodku zabránit. Dále žalovaný uváděl na svou obranu, že dohoda o hmotné odpovědnosti nebyla řádně uzavřena, jelikož nebyla podepsána oprávněnou osobou, když v ní není specifikováno pracoviště, že žalobce není provozovatelem výherních automatů a tudíž nemohl výnosy svěřit k hmotné odpovědnosti žalovanému, jelikož nejsou jeho vlastnictvím, a že žalovanému nebyla vyplacena mzda za měsíc březen, pouze dovolená a náhrada nevyčerpané dovolené, a tato mzda by měla být od dlužné částky odečtena.

Dne 12. 11. 2015 vydal Okresní soud v Pardubicích rozsudek, jímž žalobě vyhověl v plném rozsahu, žalovaný proti tomuto rozsudku podal dne 17. 12. 2015 odvolání. Odvolací soud usnesením ze dne 17. 2. 2016 rozsudek zrušil a vrátil věc okresnímu soudu k dalšímu projednání. Odvolací soud uložil okresnímu soudu, aby provedl další důkazy k tvrzení žalovaného, že dluh v době jeho uznání neexistoval, a aby se zabýval procesní obranou žalovaného týkající se nevyplacené mzdy. Odvolací soud však neshledal, že by samo uznání dluhu bylo neplatné.

Při vázanosti právním názorem odvolacího soudu, Okresní soud v Pardubicích věc znova projednal a doplnil dokazování.

Podle § 4 zák. práce pracovněprávní vztahy se řídí tímto zákonem; nelze-li použít tento zákon, řídí se občanským zákoníkem, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů.

Podle § 263 odst. 2 zák. práce uzavřel-li zaměstnanec se zaměstnavatelem dohodu o způsobu náhrady škody, je její součástí výše náhrady škody požadované zaměstnavatelem, jestliže svoji povinnost nahradit škodu zaměstnanec uznal. Dohoda podle věty první musí být uzavřena písemně.

Podle § 2053 občanského zákoníku uzná-li někdo svůj dluh co do důvodu i výše prohlášením učiněným v písemné formě, má se za to, že dluh v rozsahu uznání v době uznání trvá.

Podle § 252 odst. 1 zákoníku práce, byla-li se zaměstnancem uzavřena dohoda o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování (dále jen „dohoda o odpovědnosti za svěřené hodnoty“), za které se považují hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny, je povinen nahradit zaměstnavateli schodek vzniklý na těchto hodnotách.

Podle § 252 odst. 5 zákoníku práce se zaměstnanec zproští povinnosti nahradit schodek zcela nebo zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, zejména, že mu bylo zanedbáním povinnosti zaměstnavatele znemožněno se svěřenými hodnotami nakládat.

Podle § 20 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. mohou za právnickou osobu činit právní úkony i jiní její pracovníci nebo členové, pokud je to stanoveno ve vnitřních předpisech právnické osoby nebo je to vzhledem k jejich pracovnímu zařazení obvyklé. Překročí-li tyto osoby své oprávnění, vznikají práva a povinnosti právnické osobě jen pokud se právní úkon týká předmětu činnosti právnické osoby a jen tehdy, jde-li o překročení, o kterém druhý účastník nemohl vědět.

Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a to na základě následujících skutkových zjištění:

Z pracovní smlouvy ze dne 15. 4. 2012 bylo zjištěno, že žalovaný od tohoto data byl v pracovním poměru u žalobce jako XXX a mzdové podmínky byly sjednány částkou 9.800,- Kč měsíčně. Touto pracovní smlouvou přijal i hmotnou odpovědnost za svěřené hodnoty dle inventurního soupisu a hotovost, převzal i odpovědnost za schodek, který bude zjištěn inventarizací a porovnáním s účetní zásobou, pokud neprokáže, že schodek nezavinil. Jako místo výkonu práce bylo ujednáno XXX.

Z listiny nazvané uznání dluhu datované 17. 3. 2014, která je podepsaná jak věřitelem, tak dlužníkem, bylo zjištěno, že dlužník XXX částku 67.938,- Kč co do důvodu i výše jako dluh vůči věřiteli ORACLIO s.r.o., který vznikl neodevzdáním tržby zaměstnavateli dne 14. 3. 2014. Podepsaný se zavázal uhradit dluh v plné výši do 31. 3. 2014 s tím, že dluh plně uznává.

Dopisem z 3. 4. 2014 sdělil žalovaný žalobci, že uznání dluhu ze 17. 3. 2014 považuje za neplatné, neboť byl k jeho podepsání přinucen, podepsal ho pod nátlakem a dezorientovaný, rozporoval termín úhrady dluhu, předpokládal, že dlužná částka se později dojasní, bylo mu vyhrožováno policií nebo řešením „jinak“, a to ze strany XXX. Dne 13. 4. 2014 odevzdal tržbu minimálně ve výši 73.533,- Kč, ale současně tvrdil, že je pravda, že peníze nad tuto částku chyběly. Částka uvedená v uznání 67.938,- Kč neodpovídá skutečnosti, neboť je v ní započtena i částka 3.800,- Kč, se kterou neměl nic společného. Současně pak tato částka uvedená v uznání obsahuje i jeho mzdu a náhrady ve výši 19.215,- Kč, což mělo být odečteno. Přes pochybnosti o správnosti výše dluhu má za to, že jeho závazek nemůže být vyšší jak 44.923,- Kč. Sám cítí odpovědnost za chybějící peníze, i když je nezczizil. Je bez zaměstnání a podpory, nemůže dluh splácet, ani si nic půjčit. Jakmile si najde zaměstnání, začne dluh splácet, první splátku učiní v červnu 2014 a žádá o sdělení čísla účtu. V dopise sám uvedl, že zastával funkci jako vedoucí XXX, nebo „XXX“.

Z výplatního lístku za březen 2014 bylo zjištěno, že je žalovanému vykázáno v tomto měsíci čerpání dovolené od 3. 3. do 31. 3. 2014 a k výplatě je připravena čistá mzda 9.723,- Kč.

Ze mzdového listu žalovaného za rok 2014 bylo zjištěno, že v měsíci březnu neodpracoval žádné hodiny, pouze čerpal dovolenou v rozsahu 157,5 hodin a náhradu za nevyčerpanou dovolenou za 18,75 hodin. K výplatě byla vyúčtována částka 9.723,- Kč.

Z pracovních smluv a mzdových listů XXX, XXX, XXX, XXX, XXX a XXX soud zjistil, že všichni zaměstnanci na pozici servírky měli se zaměstnavatelem uzavřenou dohodu o hmotné odpovědnosti, ostatní zaměstnanci nikoliv. Pracovní smlouvy dle podpisů za zaměstnavatele uzavírali různí lidé.

Z vyúčtování výnosů technického zařízení v herně XXX soud zjistil, že v měsíci březnu činily výnosy na herních automatech celkem 412 061,- Kč.

Z úředního záznamu o výsledku žalovaného ze spisu OSZ Pardubice sp. zn. 1 ZK 282/2014 soud zjistil, že žalovaný na policii vypověděl, že se z titulu své funkce XXXcítí odpovědný za částku maximálně 44.923,- Kč. K této částce dospěl odpočtem částky 3.800,- Kč, za kterou odpovědný nebyl, a částky 19.215,- Kč, která představuje nevyplacenou mzdu a náhrady.

Z úředního záznamu o výsledku XXX ze spisu OSZ Pardubice sp. zn. 1 ZK 282/2014 soud zjistil, že jmenovaná na policii vypověděla, že se 13. 3. 2014 potkala s žalovaným. Žalovaný ji sdělil, že mu chybí dost peněz a nevyšla mu půjčka, kterou by je dorovnal, bude se tedy muset přiznat. V minulosti si jednou žalovaný vzal z prostředků baru 5.000,- Kč a vyúčtoval je jako výplatu zálohy XXX, ač ta tuto zálohu neobdržela.

Z výsledku svědka XXX, zaměstnance žalobce, bylo zjištěno, že se na provozovně střídají dvě směny, které si fyzicky předávají peníze, nic si nepodepisují, vždy se předává částka 50.000,- Kč, která je na výplatu výher z automatů, a do této částky se vždy peníze z automatů dovybírají. Svědek každé pondělí převezme tržby z automatů, zapíše to do sešitu, do pátku pak vybíral tržby z automatů žalovaný, dorovnává do této částky peníze obsluze baru a zbývající část mu na konci týdne odevzdá. Na automatech se dělá vyúčtování měsíčně podle elektronických počítačů. Inventura na baru se dělá jednou týdně, kolik peněz má být v „kasírtašce“ se zjistí až při této inventuře. Pokud jde o tento dluh, tak svědkovi sám žalovaný sdělil, že mu chybí peníze, takže se udělala inventura na automatech, na baru, celou tuto částku si účastníci odsouhlasili a svědek chtěl po žalovaném, aby manko uhradil. Předtím mu žalovaný sdělil, že je to jeho dluh a sám sdělil, kolik dluží. Poté se s žalovaným dohodl, že toto sepiší, na internetu si našel uznání dluhu a asi za dva až tři dny mu listinu předložil v provozovně u baru, což žalovaný podepsal. Žalovaný byl pokorný, věděl, že udělal chybu a dohodli se, že dluh zaplatí do konce měsíce. Když byl dluh zjištěn, odebral žalovanému klíče od automatů, řekl mu, že bude propuštěn, ale pokud uhradí dlužnou částku, pak ukončí pracovní poměr dohodou a nepropustí ho na paragraf. Protože žalovaný podepsal uznání dluhu, žádný zápis z inventury nedělali. Pracoval zde ještě asi týden, pak přestal chodit do práce, vyzýval ho, aby si přišel pro výplatu, ale to neučinil. Do trezoru v provozovně ukládá peníze vedoucí a přístup do něj má svědek. Inventuru prováděla paní XXX a žalovaný. Firma provozující automaty mu zaslala přesná čísla ohledně každého z automatů, tedy kolik bylo vhozeno, kolik bylo vyplaceno a pak se zjistilo, jaká částka tam chybí.

Z výpovědi svědkyně XXX, zaměstnankyně žalobce, bylo zjištěno, že pracovala společně s žalovaným, nemá hmotnou odpovědnost, na každé směně pracuje jeden člověk, provozní jí předává peníze na automaty 50.000,- Kč, po vyplacení výher tuto částku zapíše do sešitu, který si vede, a provozní vždy podle toho doplní peníze do stavu 50.000,- Kč. Sešit se předává provozní, která ho pak skartuje. Na baru se začíná každý den s 2.000,- Kč, a co je nad 2.000,- Kč se předává provoznímu a zapisuje do provozního sešitu, jednou týdně se dělá inventura, počítají se zásoby na baru a tržba. Poslední rok vychází inventura do koruny, předtím to nevycházelo, vždy byla inventura v mínusu. Co chybělo, zaplatili všichni. Pokud jde o předmětný dluh, tak ve čtvrtek ve 21.30 jí volal žalovaný, čekal na ni před domem v autě, říkal, jí že mu chybí peníze v baru a že neví, kde jsou. Svědkyně mu radila, aby si někde půjčil peníze, ale žalovaný jí sdělil, že už si nemá od koho půjčit a musí se panu XXX přiznat. Druhý den byl v práci pan XXX a chybějící peníze se řešily, udělala se inventura,

žalovaný se s panem XXX dohodl, že dluh zaplatí, bavili se spolu u baru. Po svědkyni nikdo nechtěl dluh zaplatit.

Z výpovědi žalovaného bylo zjištěno, že inventura se dělá pravidelně v pátek, již během týdne měl pocit, že mu peníze nesedí. XXX volal na centrálu, kde mu sdělili finální stav automatů a zjistilo se tak, kolik tam chybí. Řekl mu, že to bude muset zaplatit, pak odjel a sešli se spolu až 17. 3. ve skladu, kde dal mu podepsat dlužní úpis. Žalovaný namítal, že se mu částka nezdá a na to mu pan XXX sdělil, že půjde na policii a dá mu do výpovědi „paragraf“ a bude mít problém sehnat práci. Když sám uváděl na policii částku 44.000,- Kč, pak to bylo po odečtení mzdy a dovolené, která měla být kolem 19.000,- Kč. Popřel, že by večer hovořil se svědkyní XXX o chybějících penězích. Směny si předávaly klíče od baru, nic se nekontrolovalo, nice se nepodepisovalo, žádný sešit se nevedl, částka přesahující 2.000,- Kč se dávala do trezoru pro obsluhu, do trezoru se dávaly peníze z tržeb na zaplacení zboží, na výplatu automatů. Pak byl ještě jeden trezor pro vedoucího provozu a majitele, a tam se dával větší obnos peněz, stahovaly se tak peníze z oběhu. Po zjištění dluhu předal klíče, veškerou dokumentaci, přijela nová provozní a k žádosti pana XXX zde ještě do konce měsíce pracoval jako číšník, protože nikoho za něj neměl. Až potom dostal výpověď. Žalovaný sám nepožadoval evidenci a oběh finančních prostředků za dostatečnou, mluvil o tom s panem XXX, ale on to jinak nechtěl dělat z důvodu nepřetržitého provozu. U poslední inventury se žádný zápis neprováděl, inventuře byl žalovaný přítomen. Zaměstnanci dostávali peníze na konci měsíce z tržeb, nic nepodepisovali, byla jen jakási sjetina se seznamem lidí a u toho byla uvedena částka. Fakticky dostávali zaplacené více, než zde bylo uvedeno.

Z výpovědi svědkyně XXX, bývalé zaměstnankyně žalobce, soud zjistil, že ta dříve pro žalobce pracovala jako barmana na dohodu o provedení práce, dohodu o hmotné odpovědnosti však uzavřenou neměla, žalovaný byl tehdy něco jako její šéf. S žalovaným neměla společné směny, ten ale do práce přicházel kvůli automatům. Svědkyně kasírovala zákazníky na baru a vyplácela výhry z automatů, peníze na výhry dostávala od kolegyně, nepamatuje si, zda něco při předávání podepisovala. Jednou týdně ve čtvrtek se dělala inventura, prováděli ji dva zaměstnanci, kteří zrovna měli směnu. Počítal se počáteční a konečný stav zboží, svědkyně však neví, zda se podepisoval, určitě však výsledek inventury zaměstnanci odsouhlasili. Svědkyně nevěděla o tom, že by někdy v provozovně chyběly peníze. Žalovaný byl jediný, kdo vybíral peníze z automatů a on také doplňoval peníze na vyplacení výher.

Z výpovědi svědkyně XXX, bývalé zaměstnankyně žalobce, soud zjistil, že ta pro něj pracovala jako provozní 10 let. Žalovaného na provozovně v XXX zaučovala a předávala mu ji. Vysvětlila mu, jak se vybírají automaty, jak se dělají inventury a jak se objednává zboží. Dříve se v XXX dělaly inventury nepřehledným způsobem, tak si svědkyně vytvořila excelovou tabulku na počítání, tu předala žalovanému. Svědkyně si nepamatovala na pracovní smlouvu žalovaného, ale nevyloučila, že ji uzavřela sama, uzavírala i jiné pracovní smlouvy, neměla však vystavené jednatelské zmocnění od zaměstnavatele. Provozní vyplácel mzdu zaměstnancům hotově v provozovně, vyplácelo se více, než bylo uvedeno na výplatnicích, mohlo se jednat o stokoruny, barmani navíc dostávali také „dýška“.

Z opakovaného výslechu svědka XXX, ředitele žalobce, soud zjistil, že paní XXX pracovala před nástupem žalovaného jako provozní v XXX, měla oprávnění uzavírat pracovní smlouvy a dohody o hmotné odpovědnosti a ona uzavřela pracovní smlouvu s žalovaným. XXX pověřila manželka svědka, jednatelka žalobce, pověření bylo ústní a měla oprávnění pracovní poměr se zaměstnanci uzavírat i rozvazovat, jednalo se o běžnou praxi. Sám svědek

měl rovněž oprávnění uzavírat pracovní smlouvy, to platilo i o žalovaném. Ze samotného vyúčtování výnosů herních automatů není možné schodek zjistit, z něj je vidět pouze kolik bylo do automatu vhozeno a kolik mělo být vyplaceno.

Z usnesení Okresního státního zastupitelství v Pardubicích ze dne 23. 5. 2014 sp. zn. 1 ZK 282/2014 bylo zjištěno, že věc týkající se podezření ze spáchání přečinu zpronevěry dle § 206 odst. 1,3 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit XXX v době od 10. 3. 2014 do 14. 3. 2014 jako osoba s hmotnou odpovědností za svěřené hodnoty a finanční hotovost ve XXX tím, že si přisvojil z tržeb baru a výherních automatů finanční hotovost, čímž způsobil škodu poškozené společnosti ORACLIO s.r.o., byla odložena, neboť nejde o podezření z trestného činu. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že při předávání směn se předávala i hotovost ve výši 50.000,- Kč na vyplácení výher z automatů a kasírtaška s tržbou za směnu, která se ale nepřepočítávala. Zboží na baru se také každý den nepočítalo, tržba se počítala za 24 hodin a hotovost vyšší než 2.000,- Kč se ukládala do trezoru s lístečkem, kde byla uvedena částka a datum. Do trezoru měli přístup všichni a každý den si tržbu přebíral provozní pan XXX, který ji někam ukládal, každý pátek dělal inventuru, včetně zboží a v pondělí předával peníze panu XXX. Dne 14. 3. 2014 sdělil podezřelý panu XXX, že mu chybí dost peněz, uvedl, že tyto chybí už od prosince, ale něco již dorovnal, po provedení inventury a přesném vyúčtování automatů se dostali na částku 67.938,- Kč. Při šetření policie požadovala, aby poškození společnost doložila písemné podklady k inventuře, což se však nestalo, nebyly předloženy žádné písemné podklady potvrzující předávání hotovosti v provozovně mezi jednotlivými směnami.

Tato skutková zjištění jsou základem pro následující právní závěr soudu:

Žalovaný byl v pracovním poměru u žalobce, měl uzavřenou dohodu o hmotné odpovědnosti za svěřené hodnoty a dne 14. 3. 2014 bylo zjištěno, že žalovaný, jehož povinností bylo zaměstnavateli předávat tržby vždy za určité období, tyto tržby neodevzdal v plné výši. Dne 17. 3. 2014, tedy minimálně za další tři dny, žalovaný podepsal uznání dluhu na částku 67.938,- Kč. Tyto skutečnosti byly prokázány pracovní smlouvou, listinou o uznání dluhu a výpovědí samotného žalovaného i všech slyšených svědků. Spornou otázkou v řízení zůstalo, zda bylo uznání dluhu platným právním úkonem, zde však soud prvního stupně došel již v předchozím rozhodnutí k závěru, že nebyly prokázány podmínky, pro které by bylo toto právní jednání možné prohlásit za neplatné. Žalovaný měl dostatek času učinit tento úkol svobodně, protože výše schodku byla zjištěna 14. 3. 2014 a k podpisu uznání dluhu došlo až 17. 3. 2014. Ze samotné skutečnosti, že zaměstnavatel upozornil žalovaného na možnost okamžitého zrušení pracovního poměru, či na možnost podání trestního oznámení, nelze usuzovat na absenci svobodného a opravdového projevu vůle žalovaného, jelikož taková jednání jsou legitimním obranným prostředkem žalobce. Zároveň nebylo prokázáno, že by uznání dluhu vzhledem ke skutkovým okolnostem bylo v rozporu s dobrými mravy. Tyto závěry o platnosti samotného uznání dluhu potvrdil i odvolací soud. Co se týče výše nároku, pak žalobce odpočetl dlužnou mzdu dle mzdového listu a částku 3.800,- Kč, kterou žalovaný popíral.

Z platného uznání dluhu vyplývá vyvratitelná domněnka, že uznáný dluh trval ve výši uvedené v tomto uznání. Důkazní břemeno se tudíž přesouvá na žalovaného a soud jej proto vyzval, aby prokázal, že dluh v době podpisu uznání dluhu neexistoval, či že jeho výše byla jiná. Žalovaný namítal, že dluh nemohl vzniknout, jelikož dohoda o hmotné odpovědnosti nebyla řádně uzavřena, neboť pracovní smlouvu uzavírala s žalovaným paní XXX, a že ve smlouvě nebylo uvedeno, ve kterém místě má být hmotná odpovědnost uplatňována. Soud

neshledal tyto námitky důvodné, jelikož z výpovědi svědků XXX a XXX vyplynulo, že zde existovalo ústní pověření uzavírat pracovní smlouvy včetně dohody o hmotné odpovědnosti, které bylo paní XXX uděleno jednatelkou společnosti. Vzhledem k ustanovení § 20 občanského zákoníku platného v době uzavření smlouvy pak vyplývá, že zástupčí oprávnění vzniká u zaměstnanců přímo ze zákona tam, kde je to vzhledem k pracovnímu zařazení obvyklé, přičemž ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že provozní baru běžně uzavírala pracovní smlouvy se zaměstnanci, včetně dohody o hmotné odpovědnosti. Ostatně jako provozní uzavíral smlouvy i sám žalovaný. Rovněž neobstojí námitka, že v pracovní smlouvě je uvedeno místo výkonu práce XXX, a tudíž není konkrétně určeno místo uplatnění hmotné odpovědnosti, jelikož z vyjádření všech svědků i žalovaného vyplývá, že ten vykonával funkci provozního právě v herně XXX, tudíž zde fakticky u žádné ze stran neexistovala pochybnost, ke které provozovně či ke kterým prostředkům se dohoda o hmotné odpovědnosti vztahuje.

Dále se soud zabýval námitkou žalovaného spočívající v tom, že výše způsobené škody nemohla být zjištěna. Tvzení žalovaného, že stanovení výše dluhu nepředcházela inventura, bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi, zejména svědků XXX, XXX a XXX, i samotným účastnickým výslechem žalovaného, kdy shodně uváděli, že běžně se každý týden inventura prováděla porovnáním hotovosti se stavem zásob a sjetinami z výherních automatů, přičemž stejný způsob byl použit i v případě inventury, která zjišťovala výši schodku na svěřených hodnotách. Skutečnost, že z dané inventury nebyl pořízen zápis, není podstatná, jelikož uznání dluhu přenáší důkazní břemeno na žalovaného, žalobce tudíž výši schodku prokazovat nemusí a je na žalovaném, aby prokázal, že dluh nevznikl. Tuto skutečnost však není možné dokázat pouhou neprůkazností provedené inventury pro absenci zápisu.

Soud se dále zabýval námitkou žalovaného, že k hotovosti měli přístup i další zaměstnanci žalobce, tudíž není možné zjistit, kdo za způsobenou škodu odpovídá. Aby zde byl žalovaný úspěšný, musel by dle § 252 odst. 5 zákoníku práce prokázat, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, zejména, že mu bylo zanedbáním povinnosti zaměstnavatele znemožněno se svěřenými hodnotami nakládat. Žalovaný na výzvu soudu nedoplnil skutková tvrzení ani neoznačil důkazy k prokázání skutečnosti, že by mu bylo znemožněno se svěřenými hodnotami nakládat. Soud má za prokázané ze svědeckých výpovědí i z výpovědi samotného žalovaného z trestního řízení, že žalovaný vykonával vedle pracovní pozice XXX, jak měl uvedeno v pracovní smlouvě, také XXX, svědky též někdy označovanou „XXX“. Je tedy zřejmé, že to byl právě on, který měl možnost nastavit systém oběhu peněžních prostředků tak, aby bylo možné zjistit individuální odpovědnost jednotlivých zaměstnanců, přinejmenším alespoň předáváním hotovosti mezi jednotlivými směny oproti podpisu. Žalovaný sice tvrdil, že zaměstnavatel nesouhlasil s některými navrženými změnami, nebylo však zřejmé, o jaké změny šlo, a nebyly navrženy žádné důkazy k prokázání tohoto tvrzení. Zároveň z výpovědi svědkyně XXX vyplynulo, že ta v době, kdy zastávala stejnou pozici jako žalovaný, tak systém inventur mohla nastavit dle vlastního uvážení. Z provedených svědeckých výpovědí vyšlo dále najevo, že to byl pouze žalovaný, který měl přístup k hotovosti vybrané z automatů a také k trezoru pro provozního, kde se tato hotovost ukládala, přičemž ostatní číšníci měli přístup pouze k tržbám z baru a k penězům určeným na vyplácení výher. Byl to tedy žalovaný, který měl jako jediný přístup ke všem peněžním prostředkům v oběhu, byl v nadřazené pozici vůči ostatním číšníkům a tudíž i nesl hlavní odpovědnost za svěřené prostředky. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný v řízení nikterak neprokázal, že by schodek ve svěřených prostředcích vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

Námítku žalovaného, že tržby z provozu automatů jsou příjmem provozovatele GAPA GROUP a nikoliv žalobce, a tudíž že nemohly být hodnotou svěřenou pracovníkům k vyúčtování, shledal soud jako zcela neopodstatněnou. Dle § 252 odst. 1 zákoníku práce se za hodnoty svěřené zaměstnanci k vyúčtování považuje hotovost, ceniny, zboží zásoby materiálu, nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu a s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat. Zákon tedy nevyžaduje, aby svěřené hodnoty byly ve vlastnictví zaměstnavatele, postačí, aby s nimi měl zaměstnanec možnost disponovat a aby byly předmětem obratu či oběhu. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že žalovaný měl k tržbám z automatů přístup a jedině on je vybíral z automatů a ukládal do trezoru, zákonné podmínky hmotné odpovědnosti jsou tedy naplněny.

Na závěr se soud zabýval procesní obranou žalovaného spočívající v tvrzení, že mu měla být z dlužné částky odečtena také mzda za březen 2014, přičemž odečtena mu dle mzdového listu měla být pouze čerpaná dovolená a náhrada dovolené. Žalovaný byl vyzván, aby doplnil skutková tvrzení a označil důkazy, které by prokázaly, že výše jeho nároku je skutečně 19.215,- Kč, jak tvrdil ve svém vyjádření vůči žalobci. Žalovaný se k této otázce ve lhůtě stanovené pro koncentraci řízení nikterak nevyjádřil, soud tedy při posuzování výše nároku neměl z čeho vycházet. Zejména není jasné, kolik směn žalovaný v měsíci březnu odpracoval, na jaké pracovní pozici, kolik mu zbývalo dnů dovolené a jakým způsobem dospěl žalovaný k částce 19.215,- Kč. Dle tvrzení žalovaného byla částka určena panem XXX, tato skutečnost však v řízení nikterak prokázána nebyla. Žalovaný tudíž neunesl břemeno tvrzení ani dokazování a soud nemohl jeho procesní obraně vyhovět. Vzhledem k tomu, že v době vydání rozsudku nebyl ještě tvrzený nárok žalovaného promlčen, nic mu nebrání domáhat se dlužné mzdy samostatnou žalobou, ve které vylicí rozhodné skutečnosti potřebné pro přiznání tohoto nároku.

Vzhledem k tomu, že žádná z námitek žalovaného nebyla shledána jako důvodná, zejména pro neunesení důkazního břemene z jeho strany, vyhověl soud žalobě a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci vzniklý schodek ve výši 54.415,- Kč s úroky z prodlení v souladu s nař. vl. č. 315/2013 Sb. s počátkem od 1.4.2014, tedy den následující po dni splatnosti dle „uznání dluhu“.

O nákladech řízení soud rozhodoval ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že úspěšnému žalobci přiznal vůči žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů tohoto řízení. Jejich výše je představována následujícími náklady:

- a) v řízení před soudem prvního stupně
 - zaplaceným soudním poplatkem ve částce 2.177,- Kč ,
 - odměnou advokáta za 7 úkonů právní pomoci po 3.300,- Kč dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/96 Sb. (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé – podání žaloby a podání ze dne 14.9.2015 , účast u jednání soudu dne 25.8.2015, 15.10.2015 přesahující 2 hodiny, 12.11.2015)
 - odměnou advokáta ve výši jedné poloviny za jednoduchou výzvu k plnění ve výši 1.650,- Kč dle § 11 odst. 2 písm. h) vyhl. č. 177/96 Sb. ve spojení s § 142a o.s.ř.,
 - náhradou jeho hotových výdajů za 8 úkony právní pomoci po 300,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb.,
 - ztráta času za 6 půlhodin po 100,- Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb.

b) v řízení před odvolacím soudem

- odměnou advokáta za 2 úkony právní pomoci po 3.300,- Kč dle § 11 odst. 1 písm. d), g) vyhl. č. 177/96 Sb. (vyjádření k odvolání ze dne 4.2. 2016 a účast na jednání odvolacího soudu dne 10.2.2016)
- ztráta času za 2 půlhodiny po 100,- Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb.
- náhradou jeho hotových výdajů za 2 úkony právní pomoci po 300,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb..

c) řízení před soudem prvního stupně po vrácení odvolacím soudem

- odměnou advokáta za 4 úkony právní pomoci po 3.300,- Kč dle § 11 odst. 1 písm. d), g) vyhl. č. 177/96 Sb. (vyjádření ze dne 9.9. 2016 a účast na jednání soudu prvního stupně dne 8.9.2016, 1.11.2016 a 8. 12. 2016)
- ztráta času za 6 půlhodin po 100,- Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb.
- náhradou jeho hotových výdajů za 4 úkony právní pomoci po 300,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb..

S ohledem na skutečnost, že zástupce žalobce je plátcem DPH, zvyšují se dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. náklady řízení o DPH vypočtenou z odměny zástupce za zastupování a z náhrad hotových výdajů, neboť tuto částku je zástupce povinen odvést dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Žádné mimořádné okolnosti případu, pro které by soud ve smyslu § 150 o.s.ř. výjimečně nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, zjištěny ani tvrzeny nebyly. Ze všech těchto důvodů tedy soud uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení ve výši **62.858,50 Kč**.

Lhůta k plnění byla stanovena dle ust. § 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř., když soud neshledal důvody pro stanovení lhůty delší.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení, písemně, dvojmo, prostřednictvím podepsaného soudu, ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice. Toto právo nemá ten, kdo se jej platně vzdal.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný požádat soud o soudní výkon rozhodnutí.

V Pardubicích dne 8. prosince 2016

Mgr. Leona Poplerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Radka Lamberská